

РЕШЕНИЕ

№ 2449

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 34 СЪСТАВ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разгледа докладваното от Гражданско дело № 20231110113008 по описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

№

гр. София,2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 34 СЪСТАВ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разгледа докладваното от Гражданско дело № 13008 по описа за 2023 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по предявена жалба от И. Н. И., ЕГН ***** и А. Н. И., ЕГН *****, против „.....“, с адрес:, по реда на чл. 14, ал. 8, вр. ал. 7а, вр. ал. 7, вр. ал. 3 ЗСПЗЗ против отказ на Началника на „.....“, обективизиран в писмо изх. №/09.02.2023 г. да издаде решение, с което да бъдат изменени предходни решения за имоти с № и №, кад. л. 159 от помощен план на район „...“ с №/28.05.2007 г. и №1/28.05.2007 г. на“, като на основание чл. 106 от ЗСПЗЗ да бъде изменено предходно решение и да бъде отказано да се възстанови правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на горепосочените имоти, заявени за възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, по преписка №/19.02.1992 г. на собственик и преписка №/19.02.1992 г. на И.в, землище Основанието за изменение на решенията/28.05.2007г. и №/28.05.2007г. било съдебна спогодба по гр. д. № 75406/2019 г. по описа на СРС, която имала силата на съдебно решение по смисъла на чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ, според която се признавало за установено, това че имотите не са собственост на наследниците на, поради което следвало да се изменят предходните решения на ОСЗ.

Ответникът е депозирал становище - отговор на 19.05.2023 г. с вх. №, с което релевира доводи за неоснователност на жалбата. Навежда, че отказът не е постановен в

нарушение на материалния закон или процесуалните права, като позоваването на разпоредбата на чл. 14, ал. 7 от ЗСПЗЗ е неоснователно. Този ред не се прилага, когато за същите земи има влязло в сила съдебно решение. Навежда, че представените под формата на съдебни решения доказателства от жалбоподателите са извън законовия срок по чл. 14, ал. 7 от ЗСПЗЗ. Счита, че спогодбата не е основание за изменение на решенията. Счита, че единствено съдебната спогодба има сила равна на влязло в сила съдебно решение. Поддържа, че жалбоподателите неправомерно искат да им бъде изплатено обезщетение по чл. 106, ал. 1 от ЗСПЗЗ, тъй като чрез спогодба прекратяват своята собственост върху част от земите. Навежда за недопустимост на жалбата, както и на искането за изменение на решението.

В съдебно заседание, проведено на 03.11.2023 г., жалбоподателите заявяват, че оспорват единствено законосъобразността на акта, а не оспорват компетентността на органа издал акта и не твърдят нищожност на същия. Посочват, че е нарушен материалния закон като не е приложена разпоредбата на чл. 14, ал. 7 от ЗСПЗЗ.

По делото са събрани множество писмени доказателства.

След преценка на събраните по делото писмени доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е по реда на чл. 126 АПК вр. чл. 14, ал. 3 от ЗСПЗЗ.

От представените по делото Решения с №/28.05.2007 г. и №1/ 28.05.2007 г. на“ (лист 15-18 от делото) се установява, че на основание чл. 18ж, ал. 1, 18з, ал. 1 от ППЗСПЗЗ и протоколи № 4 от 17.11.1992 г. по 18г от ППЗСПЗЗ на жалбоподателите е възстановено правото на собственост на процесните два имота с № и №

Видно от представените по делото нотариален акт за собственост върху недвижим имот придобит чрез възстановяване на земеделски земи и наследство на нотариус с рег. № и нотариален акт за собственост върху недвижим имот придобит чрез възстановяване на земеделски земи и наследство г. на нотариус с рег. № (лист 19-22 от делото).

От представените по настоящото дело (на лист 25-34) съдебни книжа по гр. д. № 75406/2019 г. по описа на СРС, 32 състав се установява, че между жалбоподателите и трето неучастващо в настоящото производство лице е водено дело, относно спор за собственост на процесните два имота, което е приключило със съдебна спогодба по чл. 234 ГПК, обективирана в протоколно определение от 20.04.2021 г. по гр. д. № 75406/2019 г. по описа на СРС, 32 състав, влязло в законна сила на 27.04.2021 г. (лист 32-34 от делото). С постигнатата спогодба третото неучастващо в настоящото дело лице – е признато за собственик на процесните два имота, въз основа на което са отменени и гореспоменатите констативни нотариални актове за собственост. Признато е също, че е правопреемник чрез проведени различни преобразувания, както следва: е бил преобразуван на основание § 3 ПРЗ от ЗОЕТДДИ и чл. 62, ал. 1 и 2 от ТЗ в който от своя страна е учредител на с апортна вноска, като последното е преименувано на, което впоследствие е преобразувано чрез промяна на правната форма в, а понастоящем в Признато е още, че е преобразуван в акционерно дружество с държавно участие с наименование, в чийто уставен фонд били включени процесните имоти, и доколкото“ ЕАД е приватизирано чрез масова приватизация на 03.09.1997 г., то ответниците по гр. д. № 75406/2019 г. по описа на СРС, 32 състав и жалбоподатели в настоящото производство не могат да противопоставят собственически права за поземлен имот с идентификатор (процесният имот с номер по предходен план) и поземлен имот с идентификатор (процесният с номер по предходен план).

Видно от обжалвания и приложен по делото отказ на Началника на „.....“ (ОСЗ), обективиран в писмо с изх. №/09.02.2023 г., на жалбоподателите е отказано да бъдат постановени решения за отказ от възстановяване на правото на собственост на процесните имоти, с аргумент че вече има постановени решения за същите, с които е възстановено правото на собственост и тези решения са влезли в законна сила.

По делото е представена цялата административната преписка от ОСЗ „.....“ с вх. № от 21.11.2022 г., образувана по заявления на жалбоподателите с вх. №/13.06.2022 г. и с вх. №/13.06.2022 г. за постановяване на решения за обезщетения за процесните два имота.

По делото е приложена съдебна практика по идентични с настоящото дело случаи.

От представените писмени доказателства се установява, че жалбата, инициирала настоящето производство е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна (подател на искане до ОСЗ за обезщетяване по реда на чл. 106 ЗСПЗЗ) срещу административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, който подлежи на съдебно оспорване, доколкото с него се отхвърля искането на жалбоподателите и се отказва издаването на благоприятно за тях решение, като жалбата е депозирана в законоустановения 14-дневен срок по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ (отказът на ОСЗ е връчен на жалбоподателите на 22.02.2023 г., а жалбата е депозирана пред ОСЗ „.....“ на 07.03.2023 г., след което е препратена на СРС по компетентност).

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съобразно нормата на чл. 168, ал. 1 АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, установени в чл. 146 АПК: липса на компетентност; неспазване на установената форма; съществено нарушение на административнопроизводствени правила; противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Неспазването на някое от тези изисквания за действителност на административните актове води до тяхното опорочаване и отмяна, респ. изменение от съда, съобразно предоставената му компетентност да реши спора по същество.

В настоящия случай, осъществявайки проверка за спазването на императивните правила, регламентиращи законосъобразното протичане на административното производство, съдът не констатира допускането на нарушение на същите. Обжалваният административен акт е постановен от компетентен орган, съобразно неговата материална и териториална компетентност - ОСЗ „.....“, която е компетентният орган по искания за възстановяване на собствеността върху земеделски земи в землището на в м., съгласно чл. 33, ал. 2 ЗСПЗЗ. Издаденият индивидуален административен акт е подписан от началника на службата – (видно от представения в заверен препис обжалван отказ на лист 311-312 от делото), която е компетентното лице по аргумент от чл. 33, ал. 6 ЗСПЗЗ. Спазена е и изискуемата от закона форма, макар процесният административен акт да не е озаглавен изрично като решение за отказ, с каквото би следвало да се произнесе ОСЗ по подобни искания – аргумент от чл. 19а, ал. 4 ЗСПЗЗ и чл. 59, ал. 1 АПК. Това е така, защото за естеството на акта се съди по неговото съдържание и произтичащите от него правни последици, а не по наименованието му, като в процесния случай атакуваното писмо изх. №/09.02.2023 г. безспорно има белезите на мотивирано решение на общинската служба по земеделие, тъй като е постановено от последната във връзка с искане за постановяване на решения за отказ от възстановяване правото на собственост и за обезщетяване по реда на ЗСПЗЗ, изложени са фактически и правни съображения по основателността на искането, постановен е отхвърлителен диспозитив и е положен подпис на началника общинската служба по земеделие. Това решение влияе негативно върху правната сфера на жалбоподателите, тъй като искането им се отхвърля и те не са обезщетени.

Не бе установено по делото съществено нарушение на административно производствените правила. В случая атакуваният индивидуален административен акт е издаден при спазване на разпоредбите на чл. 21 и сл. АПК и има изискуемото съдържание по чл. 59, ал. 2 АПК. Действително, в него не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, но това нарушение на административнопроизводствените правила не е съществено, тъй като жалбоподателите са упражнили правото си на защита, като са атакували в законоустановения срок процесното решение и с това правата им са защитени в

максимална степен. Липсата на наименование на административния акт също не може да се третира като съществено процесуално нарушение, тъй като за естеството на административния акт се съди по неговото съдържание и правни последици и в настоящия случай атакуваното писмо по същество представлява решение на ОСЗ за отказ за постановяване на решения за отказ от възстановяване правото на собственост и обезщетяване на жалбоподателите по реда на ЗСПЗЗ.

На следващо място, атакуваният индивидуален административен акт е материално законосъобразен като краен резултат по изложените в него съображения, а именно че за процесните имоти вече има постановени решения на ОСЗ, с които е възстановено правото на собственост и същите са влезли в законна сила. Настоящият състав приема, че ОСЗ „.....“ правилно е отказала да постанови решения за отказ от възстановяване правото на собственост на процесните имоти и да обезщети жалбоподателите по реда на ЗСПЗЗ, тъй като за тях не е възниквало подобно право по някоя от предвидените в ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ хипотези.

Основният довод на жалбоподателите е, че са останали необезщетени, предвид съдебна спогодба по чл. 234 ГПК по гр. д. № 75406/2019 г. по описа на СРС, 32 състав, която имала силата на съдебно решение по смисъла на чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ и според която се признавало за установено, че ответниците по гр. д. № 75406/2019 г. и настоящи жалбоподатели не са собственици на процесните два имота, като с утвърдената спогодба били отменени и констативните нотариални актове за собственост, с които жалбоподателите се легитимирали като собственици на поземлени имоти с идентификатор (номер по предходен план) и с идентификатор (номер по предходен план). Ето защо, жалбоподателите считат, че ОСЗ „.....“ е следвало да се постанови нови решения, с които да им бъде отказано правото на собственост на гореспоменатите имоти, като им бъде определено обезщетение по реда на ЗСПЗЗ.

Настоящият състав намира горния довод за неоснователен по следните аргументи.

На първо място следва да се отбележи, че мотивите на съдебните решения (каквато е и съдебната спогодба, по арг. от чл. 234, ал. ГПК) не се ползват със сила на пресъдено нещо, и дори и да беше извършен косвен съдебен контрол по смисъла на чл. 17, ал. 2 ГПК по материалната законосъобразност на решението на поземлената комисия в производството по гр. д. № 75406/2019 г. по описа на СРС, 32 състав, какъвто съдът намира, че не е осъществен, предвид постигнатата между страните съдебна спогодба, не може да се приеме, че утвърдената съдебна спогодба е повлияла върху конститутивния ефект на решенията на“. При наличие на незаконосъобразни административни актове, които са причинили вреди на физически или юридически лица, приложение намират правилата на ЗОДОВ и именно по този ред увреденият би могъл да търси обезщетение.

На следващо място, следва да се има предвид, че решението на по чл. 33, ал. 2 ЗСПЗЗ представлява стабилен индивидуален административен акт, с конститутивно действие по отношение на субекта - лицата, на които се възстановява собствеността и индивидуализира обекта - земеделската земя, която се възстановява, с оглед на което постановилият го орган не разполага с правомощието сам да го отменя или изменя, освен в изрично предвидени от закона случаи, като например чл. 14, ал. 6, ал. 7 и ал. 8 ЗСПЗЗ. Правилността на влязлото в сила решение не може да се проверява извън срока за обжалване. Затова, след като веднъж е постановено позитивно решение на поземлената комисия, е недопустимо впоследствие да се издава ново такова, различно по съдържание и правни последици от първото. При евентуални нарушения на ЗСПЗЗ или ППЗСПЗЗ заинтересованите лица могат да искат отмяна или изменение на решението на ОСЗ (преди – поземлената комисия) по реда на чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ стига да са налице уредените в тази разпоредба предпоставки, а именно: да не са изтекли предвидените в нея преклузивни срокове и за същите земи да няма влязло в сила съдебно решение. Хипотезата на чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ предвижда, че: „при открИ.е на нарушения на този закон и правилника за неговото прилагане, на нови обстоятелства, нови писмени доказателства от съществено значение за постановяване на решението по ал. 1 общинската служба по земеделие и гори по искане на

министъра на земеделието и горите или по искане на заинтересуваните лица се произнася с решение да го измени в срок до 1 година от открИ.е на новите обстоятелства или от новите писмени доказателства, но не по-късно от 3 години от влизане в сила на плана за земеразделяне или от постановяването на решението на общинската служба по земеделие и гори по чл. 14, ал. 1, т. 1. Този ред не се прилага, когато за същите земи има влязло в сила съдебно решение.“ Според разпоредбата на чл. 14, ал. 7а ЗСПЗЗ с ново решение може да се променят лицата, в чиято полза или вреда е постановено първото решение, но постановяването на това второ решение е допустимо само при отправено искане от страна на заинтересуваните лица и при наличие на условията по чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ. В случаи, различни от изрично предвидените, второто постановено решение от органа по възстановяване на собствеността би било нищожно, като постановено при отсъствие на материална компетентност и съдът е длъжен да съобрази нищожността (в този смисъл - решение № 47 от 24.01.2023 г. на ОС - София по в. гр. д. № 438/2022 г.).

В настоящия случай, съдът приема, че са налице пречки за прилагането на хипотезата на чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ, по следните аргументи. От една страна, не са спазени предвидените в разпоредбата преклузивни срокове – дори да се приеме, че в производството по гр. д. № 75406/2019 г. по описа на СРС, 32 състав, съдът е осъществил косвен съдебен контрол и е открил нарушения по смисъла на чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ, то определението, с което е утвърдена спогодбата е влязло в сила на 27.04.2021 г., а настоящото производство е иницирано на 07.03.2023 г., т. е. след изтичане на едногодишния срок от открИ.е на новите обстоятелства или от новите писмени доказателства. От представените по делото писмени доказателства (заповед № г. на АГКК-лист 60-61 от делото и кадастрална карта с данни по КРНИ – лист 68-69 от делото), може да се приеме, че землището на е имало влязъл в сила план за земеразделяне още през 2016 г., без да има данни да е обжалван по реда на чл. 25, ал. 6 ППЗСПЗЗ, т. е. са минали повече от три години от влизане в сила на плана за земеразделяне и крайният срок за искане за постановяване на решение по чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ. От друга страна, процесните имоти са били предмет на съдебен спор, който е приключил с утвърдена от съда съдебна спогодба, която на основание чл. 234, ал. 3 ГПК има значението на влязло в сила съдебно решение. С тази спогодба жалбоподателите са признали, че трето неучастващо по делото лице е собственик на процесните имоти, възстановени им с решения №/28.05.2007 г. и №1/28.05.2007 г. на“ и така по собствена воля са прекратили собствеността си върху тях. Именно поради това, че сключването на спогодба представлява действие по разпореждане с предмета на делото, за сключването □ е необходимо специално упълномощаване, поради което настоящият съдебен състав, счита, че в духа на закона, следва да се тълкува, че предприемайки действия по признаване права на други лица, ищците са се разпоредили с правата си, както са намерили за добре, поради което установеното в съдебна спогодба правно положение касае волята на страните, а не е установено по съдебен ред правно положение, касателно законността на решенията за възстановяване, чиято отмяна се иска.

С оглед горните изводи, съдът приема, че не са налице и предпоставките за прилагането на чл. 10б, ал. 1 ЗСПЗЗ, съгласно който собствениците или техните наследници, притежавали земеделски земи преди образуването на трудовокооперативни земеделски стопанства или държавни земеделски стопанства, независимо от това, дали са били включени в тях или в други, образувани въз основа на тях, селскостопански организации, намиращи се в границите на урбанизираните територии (населени места) или извън тях и са застроени или върху тях са проведени мероприятия, които не позволяват възстановяване на собствеността, имат право на обезщетение по тяхно искане с равностойни земи от държавния или от общинския поземлен фонд и/или с поименни компенсационни бонове. Липсата на валидно взето и влязло в сила решение по чл. 10б ЗСПЗЗ (каквото е настоящият случай) е пречка, за да се развие законосъобразно процедурата по обезщетяване на правоимащите лица.

С оглед гореизложено, съдът стигна до извода, че ОСЗ „.....“ законосъобразно е отхвърлила искането на жалбоподателите.

По делото не се установява постановеният отказ на ОСЗ „.....“ да е в несъответствие с целта на закона, а напротив – същият гарантира принципите на правната сигурност, последователност и предвидимост, като е издаден при съобразяване на влезли в сила решение №/28.05.2007 г. и решение №1/28.05.2007 г. на“.

Предвид изложеното, при преценката на законосъобразността на атакувания индивидуален административен акт, съобразно изискванията на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 АПК, съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган, в съответната форма, при спазване на процесуалноправните и материалноправни разпоредби по издаването му и е съобразен с целта на закона, предвид което жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

Предвид изхода на спора, разноски на жалбоподателите не следва да бъдат присъждани и искането следва да бъде оставено без уважение. Съгласно чл.143, ал.3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, вкл. юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. В случая се претендират разноски от административния орган, които предвид изхода на спора следва да му бъдат присъдени за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева, определено от съда по реда на чл. 37 от ЗПП вр. чл. 25, ал.1 от Наредба за заплащането на правната помощ, приета с ПМС № 4/06.01.2006 г.

Така мотивиран, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба с вх. №/10.03.2023 г., подадена от И. Н. И., ЕГН *****, с адрес: и А. Н. И., ЕГН *****, с адрес: против отказ на Началника на „.....“, с адрес:, обективиран в писмо изх. №/09.02.2023 г., , като **неоснователна**.

ОСЪЖДА на основание чл.143, ал.3 от АПК И. Н. И., ЕГН *****, с адрес: и А. Н. И., ЕГН *****, с адрес:, да **заплатят** на „.....“, с адрес:, **сумата от 100 лева**, представляваща деловодни разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____